

CLONA MOARTĂ

Emma Paxton a ieșit pe ușa din spate a casei noii ei familii adoptive, aflată la periferia Las Vegasului, ținând într-o mână o sacoșă de pânză, iar în cealaltă un pahar cu ceai rece. Pe autostrada din apropiere șuierau și duduiau motoarele mașinilor, aerul mirosea puternic a gaze de eșapament și a mizerie de la stația locală de epurare a apei. Singurele ornamente din curtea din spate erau niște haltere prăfuite, o capcană de insecte ruginită și niște kitschuri de statui de lut ars.

Era o diferență ca de la cer la pământ între curtea asta și curtea mea din Tucson, cu un decor deșertic perfect și un leagăn de lemn pe care-l ridicasem la rang de castel. După cum spuneam, era straniu și aleatoriu ce detalii îmi aminteam și care dispăruseră de tot. O urmăream de o oră pe Emma încercând să văd ce viață ducea și chinuindu-mă să mi-o amintesc pe a mea. Nu că aș fi avut de ales. Oriunde mergea ea, mergeam și eu. Nu eram pe de-a-ntregul dumi-rită nici cum de știam lucrurile astea despre Emma – îmi

veneau pur și simplu în minte când o priveam, precum textul unui mesaj primit pe e-mail. Cunoșteam amănuntele vieții ei mai bine decât pe cele ale propriei mele vieți.

Emma și-a pus sacoșa pe masa din imitație de fier forjat de pe verandă, s-a aruncat într-un scaun pliant și și-a lăsat capul pe spate. Singurul lucru frumos la această verandă era că nu dădea spre cazinouri, oferind priveliștea amplă a unui cer senin și necurmat. Luna atârna la jumătatea bolții, deasupra orizontului, un biscuit mare de alabastru. Emma și-a abătut privirea spre două stele strălucitoare, pe care le cunoștea, aflate la Răsărit. Pe când avea nouă ani, denumise cu nostalgie steaua din dreapta Steaua Mami, iar pe cea din stânga, Steaua Tati. Și pe cea mai micuță, care scliffea chiar sub acestea două, Steaua Emma. Născocise o mulțime de povești legate de aceste stele, pretinzând că erau adevăratele ei familie și că, într-o bună zi, se vor reuni pe Pământ, așa cum erau pe cer.

Mai toată viața ei, Emma fusese dată spre adopție. Nu-și întâlnise niciodată tatăl, dar își amintea de mama ei, la care locuise până la vârsta de cinci ani. Numele mamei ei era Becky. O femeie zveltă căreia îi plăcea să strige în gura mare răspunsurile la *Roata norocului*, să danseze prin camera de zi pe melodiile lui Michael Jackson și să citească tabloidele care publicau știri de genul COPIL NĂSCUT DINTR-UN DOVLEAC! sau BATBOY TRĂIEȘTE! Becky obișnuia să se joace cu Emma jocuri de vânătoare în jurul blocului lor, premiul fiind întotdeauna un tub de ruj folosit sau un baton mic de Snickers.

Îi cumpăra fustițe de balet plisate și rochițe dantelate de la magazinul Goodwill. Îi citea *Harry Potter* înainte de culcare, compunând câte o voce aparte pentru fiecare personaj.

Dar Becky era ca un loz în plic – Emma nu știa nicio dată exact ce avea de gând cu ea. Uneori, își petrecea întreaga zi plângând pe canapea, cu fața schimonosită și cu obrajii brăzdați de lacrimi. Alteori, o trăgea pe Emma la cel mai apropiat magazin și-i cumpăra câte două perechi din orice. „De ce am nevoie de două perechi de pantofi la fel?” o întreba Emma. Becky o privea visătoare: „În caz că prima pereche se murdărește, Emmy!”

Becky putea fi și foarte distrată – ca atunci când o lăsase pe Emma la magazinul Circle K. Mută de spaimă, Emma urmărise cum mașina mamei ei dispărea pe autostrada scânteietoare. Vânzătorul îi oferise un suc Popsicle, lăsând-o să stea pe lada frigorifică din fața magazinului, în vreme ce el a dat câteva telefoane. Când, în cele din urmă, Becky s-a întors, a luat-o pe Emma în brațe și a îmbrățișat-o din toată inima. De această dată, nici măcar nu s-a supărat când Emma i-a vărsat suc lipicios pe rochie.

Într-o noapte de vară, nu mult după acest episod, Emma dormea împreună cu Sasha Morgan, o prietenă de la grădiniță. Când se trezise de dimineață, o văzuse pe doamna Morgan stând în pragul ușii, cu o expresie supărată pe chip. Becky strecurase un bilețel pe sub ușa familiei Morgan, în care scrisese că „pleacă într-o mică excursie”. Și ce excursie a mai fost – dura de treisprezece ani, și nu se terminase încă!

Pentru că nimeni nu mai reușise să dea de urma lui Becky, părinții Sashei o duseseră pe Emma la un orfelinat din Reno. Însă eventualii părinți adoptivi nu sunt interesați de un copil în vârstă de cinci ani – cu toții vor copii pe care să-i poată modela în mici versiuni ale lor înșiși –, astfel că Emma a locuit în aziluri și în case de copii. Deși își iubise dintotdeauna mama, nu putea spune că-i simțea lipsa, cel puțin nu Nefericitei Becky, Maniacei Becky sau Lunaticii Becky, care-o uitase la Circle K. În schimb, simțea lipsa *ideii* de mamă, a cuiva care să fie fidel și statornic și care să-i cunoască trecutul și să se arate preocupat de viitorul ei și care s-o iubească necondiționat. Emma născocise pe cer stelele Mami, Tati și Emma gândindu-se nu la ceva ce trăise, ci la ceea ce ar fi vrut să trăiască.

Ușa glisantă de sticlă s-a deschis și Emma s-a uitat de jur împrejur. Travis, fiul de optsprezece ani al noii sale mame adoptive a intrat țanțoș și s-a instalat pe tăblia mesei de pe verandă.

– Iartă-mă c-am dat buzna peste tine în baie, a spus el.

– E-n regulă, a murmurat Emma acru, împingându-i ușor picioarele ca să n-o lovească.

Era aproape convinsă că lui Travis *nu* îi părea rău. Pentru băiat era deja un sport încercarea de-a o vedea dezbrăcată. Astăzi, Travis purta o șapcă de baseball albastră, lăsată pe ochi, o cămașă cadrilată, ponosită și lălăie, și pantaloni scurți de blugi cu turul lăsat. Fața cu nas ascuțit, buze subțiri și ochi migdalați îi era acoperită de o barbă neuniformă,

de fapt niște tuleie, pentru că nu era încă suficient de mare încât să-i crească părul pe față. Travis și-a mijit lasciv ochii cafenii, injectați, iar Emma i-a simțit clar privirea prelingându-i-se pe tricoul cu NEW YORK NEW YORK, care-i stătea strâns pe trup, peste brațele goale și bronzate, peste picioarele lungi.

Cu un mormăit, Travis a băgat mâna în buzunarul cămășii, a scos o țigară cu canabis și și-a aprins-o. A aruncat spre ea un colac de fum, și capcana de insecte a pornit. Scoțând un pocnet mic și fulgerând o luminiță albastră, a nimicit încă un țânțar. Ah, dacă ar fi putut proceda așa și cu Travis!

Păstrează distanța, bot împuțit! ar fi vrut Emma să-i strige. *Nu-i de mirare că nicio fată nu vrea să se apropie de tine!* Dar în loc de asta, și-a mușcat limba, comentariul avea să fie trecut în lista ei de „replaci care trebuiau spuse”, dintr-un carnețel cu coperte negre pe care-l ținea ascuns într-un sertar. Lista, mai pe scurt RCTS, era plină cu remarci concise și sarcastice pe care Emma ar fi vrut să le spună mamei adoptive, vecinilor nesuferiți, cățelelor de la școală și unei întregi armate de alți infami. Fiindcă de cele mai multe ori Emma își înghițea cuvintele – era mai lesne să păstrezi tăcerea, să nu faci boacăne și să te transpui în genul de fată cerut de o situație sau alta. De-a lungul timpului, Emma prinsese îndeajuns de multe șmecherii deștepte: la vârsta de zece ani, își desăvârșise reflexele, atunci când domnul Smythe, un părinte adoptiv temperamental, intra în starea

de azvârle-cu-obiecte! Când locuise în Henderson, împreună cu Ursula și Steve, cei doi hippy care mâncau doar ce cultivau, însă fără să le pese și de ce mânca ea, Emma preluase fără tragere de inimă treburile bucătăriei, încropind turte de dovlecei, tartine cu legume și câteva preparate la tigiăie delicioase.

După numai două luni, Emma se mutase la Clarice, o mamă singură care muncea ca barmaniță pentru jucătorii VIP de la M Resort. De atunci, își petrecea verile făcând fotografii, jucând la nesfârșit Minesweeper pe strașnicul ei smartphone BlackBerry, pe care i-l dăruise prietena ei Alex înainte să plece de la părinții adoptivi din Henderson, și muncind sezonier la marele montagne russe de la cazinoul New York New York. Și, a, da, evitându-l pe cât posibil pe Travis!

Totuși, nu așa porniseră lucrurile. La început, Emma se străduise să se poarte frumos cu noul ei frate adoptiv, sperând că vor putea fi prieteni. Nu era ca în cazul celorlalte familii adoptive de rahat, în care nu reușise să se împrietească deloc cu ceilalți copii, pentru că trebuia să depună o grămadă de eforturi. Se prefăcuse interesată de filmulețele de pe YouTube pe care le urmărea Travis: cum să devii un mic escroc, cum să deschizi o mașină cu un celular, cum să înșeli automatele de sucuri, cum să deschizi un lacăt cu o cutie de bere. Strânsese din dinți în fața televizorului la câteva partide de la Campionatul de lupte extreme, străduindu-se chiar să învețe cuvinte din vocabularul specific

wrestling-ului. Dar, o săptămână după aceea, când Travis încercase s-o pipăie în timp ce stătea aplecată în fața frigiderului deschis, s-a zis cu delicatețea Emmei.

– Ai fost așa de prietenoasă, îi murmurase el la ureche, și ea îi arsesse imediat una între craci, cu totul „întâmplător”.

Emma nu voia decât să termine clasa a XII-a acolo. Era sfârșitul lui august, iar școala începea miercuri. Avea ocazia să plece de la Clarice la împlinirea vârstei de optsprezece ani, adică peste două săptămâni, dar asta însemna să renunțe la școală, să se mute într-un apartament și să-și găsească o slujbă pentru a-și putea plăti chiria. Clarice o asigurase pe asistenta socială care o avea în grijă pe Emma că fata putea sta la ea până la terminarea liceului. *Încă nouă luni*, își repeta Emma în gând, ca pe o mantra. Putea să reziste până atunci, nu-i așa?

Travis a tras încă un fum din țigară.

– Vrei și tu? a spus el cu o voce gâtuită, ținând fumul în plămâni.

– Nu, mulțumesc, a spus Emma bătoasă.

În cele din urmă, Travis a dat drumul fumului afară.

– Dulcea și finuța Emma! a spus el mios. Dar nu ești mereu așa de bună, este?

Emma și-a lăsat capul pe spate și a privit din nou la stelele Mami, Tati și Emma. Hât departe, în zare, se găsea o stea pe care o numise de curând Steaua Prietenului. În seara aceasta, părea să se apropie mai mult decât până atunci de

Steaua Emma – poate că era un semn. Poate că acesta va fi anul în care va întâlni iubitul perfect, un băiat căruia să-i fie destinată.

– Drace! a scăpat pe neașteptate Travis, băgând de seamă că se întâmpla ceva în casă.

A stins chiștocul și l-a aruncat sub scaunul Emmei, taman când Clarice și-a făcut apariția pe verandă. Emma s-a încruntat văzând mucul de țigară care încă fumega – ce frumos din partea lui Travis să arunce în ea cu chestia aia! – și l-a strivit cu talpa.

Clarice purta încă uniforma de lucru: o jachetă-smoching, cămașă albă de mătase și papion negru. Părul vopsit îi era adunat într-un coc perfect, iar buzele îi erau date cu un ruj strălucitor fucsia, care nu s-ar fi potrivit cu nuanța pielii nimănui altcuiva. În mână avea un plic alb.

– Îmi lipsesc două sute cincizeci de dolari, a anunțat sec Clarice, foșnind plicul gol. Era un bacșiș de la Bruce Willis în persoană. A semnat pe o bancnotă, pe care voiam s-o păstrez în albumul meu cu autografe.

Emma a suspinat compătimator. Nu reușise să afle despre Clarice decât că era de-a dreptul obsedată de celebrități. Ținea un album în care descria toate interacțiunile pe care le avusese cu vedetele, iar pereții din colțișorul pentru micul dejun erau plini de fotografii lucioase cu autografe. Din când în când, Clarice și Emma se întâlneau la bucătărie, în jurul prânzului, care pentru Clarice, după schimbul de la bar, era mai degrabă dimineață devreme. Clarice nu voia să

vorbească decât despre cum avusese ea o îndelungată discuție cu cel mai recent câștigător de la *American Idol* din noaptea precedentă, sau despre cum țâțele unei starlete de filme de acțiune erau cât se poate de false, sau despre cum gazda unui reality-show de întâlniri era o nemernică. Emma se arăta întotdeauna fascinată. N-o interesau cancanurile vedetelor, ci visa ca într-o bună zi să devină ziarist de investigații. Nu că i-ar fi spus vreodată lui Clarice despre visul ăsta. Pentru că nici Clarice n-o întrebese niciodată despre viața ei.

– Când am plecat după-masă la lucru, banii erau în plicul ăsta, în dormitorul meu.

Clarice s-a uitat chiorâș la Emma.

– Acum nu mai sunt. Aveți ceva de spus?

Emma a aruncat o privire spre Travis, dar băiatul se uita pe smartphone la niște fotografii, printre care Emma a zărit și una cu ea, în oglinda de la baie. Avea părul ud și-și înnodase un prosop peste șani.

Cu obrajii în flăcări, Emma s-a întors spre Clarice.

– Nu știi nimic despre asta, a spus ea cât mai politicoasă. Dar ar trebui să-l întrebi pe Travis. Poate știe el.

– *Pardon?! a șuierat vocea lui Travis. Eu unul nu am luat niciun ban!*

Emma a bombănit ceva a neîncredere.

– Știi că n-aș face asta, mamă, a continuat Travis, ridicându-se și trăgându-și pantalonii. Știu că muncești din greu. Dar am văzut-o pe Emma intrând azi în camera ta.

– Ce? a strigat Emma, întorcându-se pe călcâie ca să-l înfrunte. Nici vorbă!

– Ete, na! i-a întors-o Travis.

Imediat ce s-a întors cu spatele la mama lui, zâmbetul fals de pe figură i s-a transformat într-o grimasă cu nas strâmb și ochi holbați.

Emma a făcut și ea ochii cât cepele. Era uimitor cât de nonșalant scotea minciunile pe gură.

– Te-am văzut umblând în poșeta mamei tale, a spus ea răspicat.

Clarice s-a sprijinit de masă, strâmbându-se.

– *Travis* a făcut asta?

– Nu, n-am făcut nimic! a spus Travis, arătând acuzator spre Emma. De ce-ai crede-o pe ea? Nici măcar n-o *cunoști* pe fătucă asta!

– Nu am nevoie de bani! a spus Emma, apăsându-și mâinile pe piept. Am o slujbă! Mi-ajunge!

Muncea de ani de zile. Înainte de montagne russe, avusese o slujbă la grădina zoologică pentru animale domestice, îngrijitoare-șefă la capre, se costumase în Statuia Libertății ca să facă reclamă, pe stradă, la o companie locală de credit și chiar vânduse cuțite din ușă-n ușă. Economisise mai mult de două mii de dolari, pe care-i ținea pitiți într-o cutie de tampoane pe jumătate goală, în dormitorul ei. Travis încă nu miroșise banii, probabil și pentru că tampoanele reprezentau un sistem de securitate împotriva băieților lacomi mai bun decât o haită de rottweileri turbați.